

kunde idetmindste Fjoldfolket fortsætte, om ikke hele sin Udbannelse, saa dog en Del af den. De Gnefte, der vilde have mindre hjemme der, ere i Grunden kun Folk af Rytteriet, men Rytteriet er forholdsviis heldigere stillet end de andre Afdelinger, forsaavidt det hverken rekruteres saa meget med letfindige Folk, saasom Haandværksvænde, mellem hvilke der ofte findes letfindige Individier, eller med Kjøbenhavns værste Udflugt af Arbeidsklassen, som meget ofte nu lige fra Ladegaarden melder sig ved Afdelingerne for der at uddannes til Soldater. Vil man fastholde § 32, saaledes som den findes i Lovforslaget, tror jeg, det bliver nødvendigt tillige at udtale, hvor saadanne Folk, den omtaler, skulle samles, og hvorledes de der skulle behandles. Marineministeren har alt omtalt § 199 og berørt, hvorledes den kunde ønskes endnu mere forbedret. Jeg skal dertil sige, at det vilde være meget ønskeligt, om der i Paragrafens 5te Stykke, 6te Linie blev tilføjet: „dog at Straffen, hvis den findes med Fjæie at være paa- lagt, efter Krigsrettens Skjøn vil kunne skæmpes med et passende Tillæg i Genhold til Grundsetningen i § 124.“ Der er jo nemlig i § 199 Tale om, at Folk under almindelige Forhold skulle kunne afvise en arbitrært idømt Straf, og at de skulle kunne returnere til Krigsret, naar de synes det. Dette vilde imidlertid være en stor Ueilighed for Afdelingerne. Man kunde tænke sig, at flette Individier morede sig med at foranledige Krigsretter sammenkalde, blot for at sætte mange Mennesker i Bevægelse og Ueilighed, for dog at have denne Fornøjelse. Naar der ses hen til, at ikke alle Garnisoner have deres Auditor, men, at Auditoren ofte maa forskrives fra en anden Garnison, er denne Ueilighed ikke ringe, idetmindste for ham, og Reiserne medføre tillige Besvørgninger. At der følger en Skerpelse i Straffen, naar Klagen findes ubesvøjet, synes retfærdigt og rimeligt og fuldstændig i Straffelovens Aand. Jeg kunde derfor nok ønske, at der gjordes den ovennævnte Tilføining. Endvidere vilde det vistnok være nødvendigt, at § 201, hvor der staar, at Loven skal træde i Kraft den 1ste Juli 1881, blev forandret derhen, at den traadte i Kraft til 1ste Oktober 1881, fordi det vil være umuligt tidligere end til den sidstnævnte Tid at faae udarbejdet de fornødne Anordninger om Straffe uden Dom for begge de militære Stater. Jeg skal ikke opholde mig længere ved at omtale Forslagets enkelte Paragrafer; men jeg vil ikke negte, at der endnu er et Par Paragrafer, som kunne forbedres Noget, saaledes § 136, og efter § 184 burde indsættes en ny Paragraf. Det er vistnok meget rigtigt, at de Militære, som ere Valgere, ikke bør holdes borte fra Valghandlingen, men det maa dog erkjendes, at den nødvendige Fjænefte, selv om den virker paa samme Maade som et Forbud, ikke kan betragtes som et saadant, og for at undgaa alle mulige Kontro-

verser vilde det være tilraadeligt, at der udgik i § 136, 9de Linie „saasom til at forbyde dem at deltage i offentlige Valghandlinger.“ Efter § 184 burde, som ovenfor sagt, maafe sættes en ny Paragraf saalydende: „Den, som indgaae Hægtstaf, uden at have erhvervet den fornødne Tilladelse dertil, straffes med Fængsel eller en Officer efter Omstændighederne med Embedsfortabelse.“ Saa- længe nemlig Forbudet imod at indgaae Hægtstaf, uden at have erhvervet Tilladelse dertil, bestaar, bør der ogsaa være en Straf for denne Bestem- melses Tilfidsættelse, og da maa ogsaa denne Straf være angiven i Straffeloven. Dette er omtrent de vigtigste Bemærkninger, jeg har at gjøre, og uagtet ogsaa jeg til Nød vilde kunne nøies med Lovens Indhold og Form, saaledes som den nu er forelagt, vilde jeg dog, hvis det høie Landsting var af samme Mening, kunne ønske, at disse Ændringer bleve foretagne. Her- med skal ogsaa jeg anbefale selve Lovforslagets Fremme til det høie Landsting.

Carstensen: Som det jo ogsaa frem- gaar af de høitærede Ministres Udtalelser, var der allerede ved denne Sags anden Behandling i Folkethinget idetmindste Sandsynlighed for, at Sagen kunde føres igjennem Rigsdagen i inde- værende Samling. Denne Sandsynlighed nærmede sig til Visshed, da Forslaget ved 3die Behandling var bleven underkastet en Del Ændringer, hvoraf enkelte vare af en ikke aldeles ringe Betydning for Marinen, og da endelig Forslaget kom over til os, støttet af det Mindretal i Folkethinget, som i Almindelighed slutter sig til Flertallet i dette Thing. Naar Stillingen nu er af denne Beskaffenhed, og man erkjender, at det foreliggende Forslag ikke er i og for sig forkasteligt, er man henvist til at give det sin Stemme trods de Mangler, man kunde finde, at der klæbede ved det. Jeg har derfor taget den Beslutning, at jeg vil stemme for Forslaget, selv om det høie Thing skulde være tilbøjeligt til at vedtage det uforandret, idet jeg dog selvfølgelig forbeholder mig Frihed til at stille Ændringsforslag, saafremt saadanne skulde fremkomme fra den høie Regjerings eller fra andre Medlemmers Side. Jeg vil kun med Hensyn til min endelige Tilslutning tage et lille Forbehold, som jeg nærmere skal komme til, idet jeg saa kort som mulig berører selve For- slaget fra et sømilitært Standpunkt. — Det er ikke nogen Hemmelighed for ærede Med- lemmer, at der i Marinen aldrig har været stor Sympathi for en fælles Straffelov for Hæren og Flaaden, og det ligger i selve Sagens Natur; thi selve Udgangspunktet for Straffeloven er høist forskjelligt. I de Udtalelser, der fremkom fra den høitærede Krigsminister, laa der en bestemt An- givelse af de Vanskeligheder, man stødte paa ved Anvendelsen af de ældre Straffelove, af Krigs- artiklerne for Hæren, som ere 200 Aar gamle,